

Les victòries d'en José Antonio

El cronista parla dels efectes terapèutics que suposa per a les persones afectades per discapacitats físiques, psíquiques o sensorials el contacte i el tracte amb els cavalls

El 16 de novembre passat en José Antonio Molina va alçar la copa al 1r campionat de doma adaptada de Catalunya, celebrat a Sitges. És una de les seves victòries, però no és l'única. Tot i ser la primera vegada que hi participa, aquest jove discapacitat de Sant Feliu de Guíxols, d'onze anys, n'acumula unes quantes. Me'n parla la Sílvia, una educadora del Centre Públic d'Educació Especial Els Àngels de Palamós. La Sílvia, que procura encobrir-ho però no pot ocultar l'entusiasme i el compromís amb la seva feina, m'anima a visitar el centre d'equitació Cavall de Mar de Llagostera, per conèixer en José Antonio i descobrir l'efecte prodigiós que en el seu cas ha comportat la teràpia amb cavalls. Al centre, els cavalls campen lliurement, nitidament feliços a l'interior de tancats amplíssims. Sabent de la història d'en José Antonio és fàcil imaginar que la seva deu ser una felicitat encomanadissa. La teràpia amb cavalls com a activitat complementària és, sembla, absolutament recomanable per a les persones amb discapacitats i en aquest mateix espai s'organitzen sessions amb els adults del centre Tramuntana de Sant Feliu i amb els nens de l'escola Els Àngels. Em comenten que són nombroses les raons que ho expliquen: la placidesa de l'entorn, l'acollidora escalfor de l'animal, les seves capacitats de comunicació no verbal i d'integrar sense distincions, els moviments basculants del cavall que evoquen el balanceig del bressol, l'adquisició de responsabilitats participant en la seva higiene o en la preparació del material, i fins i tot els vincles emotius que s'hi estableixen. La primera victòria d'en José Antonio va ser vèncer els seus temors. Era obvi que els cavalls el fascinaven, però temia enfilars'hi i a les primeres temptatives, quan l'animal s'aturava, sal-

El protagonista de la crònica, José Antonio, un jove discapacitat de Sant Feliu de Guíxols, a les instal·lacions del centre d'equitació Cavall de Mar de Llagostera. / MARINA SALA.

tava sense miraments. Un any i mig després, ha esdevingut un genet amb notable autonomia, que munta tot tipus de cavalls, els guia absolutament sol, els fa aturar, girar, saltar o fer el trot. En José Antonio visita amb molta freqüència el centre d'equitació i, malgrat la seva hiperactivitat i els seus moviments lleugerament espasmòdics, es mou entre els animals sense provocar-los el més lleu desassossec. Els cavalls, tot i la seva accentuada sensibilitat als sorolls o a les brusquedats, el coneixen i l'accepten com és. Enfilat damunt d'un d'ells en José Antonio ha distingit per primera vegada la dreta de l'esquerra, i netejant les seves peülles ha assolit guanys increïbles en allò que defineixen com motricitat fina. Probablement les victòries d'en José Antonio, la seva admirable història de superació personal, són,

més enllà dels seus propis mèrits, també, petites victòries de la nostra societat, que en aquests àmbits acumula derrotes històriques de desatenció i d'inhibició. Victòries de professionals compromesos com la Sílvia, de gent tan pacient, sensible i afectuosa com la Mercè, l'equinoterapeuta de Cavall de Mar, o de la col·laboració de la Diputació i l'Ajuntament de Sant Feliu, que varen subvencionar la seva participació al campionat de Sitges. Victòries indiscutibles del coratge i la immensa dedicació de la seva mare, que és, òbviament, una dona que no es rendeix amb facilitat. Però de totes les victòries d'en José Antonio, ara ja ho sé, la més transcendent, la que resulta més emotiva i envejable, és descobrir tantes persones al seu voltant amb qui també, quan cal, pot compartir les derrotes.